

Szkárosi Endre

## ÓDA A VÁROSROMBOLÓKHOZ

*Robbanószerkezet-vers Pier Paolo Pasolini emlékének*

Ó, láthatatlan és érinthetetlen nők és férfiak,  
kik üdvözült arccal kotorásztok a zsebünkben,  
és fenséges valagatokat óvón kiterjesztitek fölübénk,  
kik foghatóvá teszitek a nézhetetlent  
és rendre elsüllyesztitek a nézhető;  
ti, pénzre erekáló dicső péniszek és klitorák,  
kik szemünkbe veritek önkifejezések magjait,  
s különös izgalommal ürítetek a Kálvin téren s a Duna nacionál partjain,  
világ deformálói, ó, a ti potens végbeletek  
nem ismer lehetetlent: képzeletekben ürülékkel telve látjátok  
a Várost, s a hallucinált szagvalóságtól megremeg érzéki orrcimpátok;  
üveg helyére a bádog fényt álmodjátok,  
gabonasilónak az együttlét közös tereit,  
ti, építészeti közbüntényesek, kik bátortalan,  
elfojtásokkal teli gógötök betontankjait  
betoljátok a még lakható terekbe;  
ne higgyétek, hogy csak az esztétikum bűnözői lennétek!  
mindnyájunk történelmén tesztek talmi, pitiáner, olcsó erőszakot  
bűnsegédekkel, a megrendelőkkel, a tervezőkkel, az engedélyezőkkel,  
az áruló kivitelezőkkel: egyek vagytok a tékozló rombolás bűnében,  
és örökkön, szüntelen rothadni fogtok az emlékezetben,  
s e kínatokban nem következik be enyhülés:  
ti, kipusztíthatatlan városrágcsálók, felkent látványszennyezők,  
kik szívós, célszerű munkával eléritek még,  
hogy célzott bombázásokat álmodjunk városunk fölé;  
gyermekeitekben és unokáitokban látjátok majd meg  
a kőbe-betonba tízkörömmel belevájt jelet,  
a penészes labirintusét, melyből nincs tovább,  
csak mindig ugyanoda visszafelé;  
rájuk dől gyalázatból és drágán mért szennyből nőtt hagyatékokot,  
s ti nem lesztek már ott, hogy egy jajt kiáltsatok;  
döglött szemmel meredtek majd a pusztulás felé,

s a megbánásnak nem lesz már sem ideje, sem tere:  
örök kínládásokba beleég az általatok emelt  
ál-üveg-, mű-márvány- és betonhamvvedrek jele:  
romjaik fölött is sajognak majd foszló fantom-tagjaitok;  
de ne búslakodjatok! mi el-elnézzük addig is, századokig is  
– mit századok! ezredévekig! –,  
mit heves pénzhormon-rohamaitokban bonthatatlan összehordtatok,  
a formatervezett szemétdombokat, a high-tech megaviskókat,  
az archaikus ócskavas-halmokat, a csöpögő urbanisztikai péniszeket;  
némelyikőnk majd értőn élvezi is még a szenvedést.  
Ami engem illet, rolót engedek a szememre,  
képzeletemben felszámolom a város nézhetetlen pontjait,  
bevezetem a szelektív látvány-gyűjtést, az észleletek közül  
kiretusálom onániátok beszáradt beton-szirmait,  
s lepkeszárnyakkal telepítem be a grundokat.  
Ó, láthatatlan és érinthetetlen nők és férfiak,  
kik most még boldogan, de legalábbis elégedetten  
kotorásztok egyre üresebb zsebünkben,  
ne gondoljátok, hogy vége:

*(Magyar Műhely, 126. szám [2003/2.]*

SZKÁROSI ENDRE 1952-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSEKET ÍR, EXPERIMENTÁLIS  
MŰVEKET MUTAT BE. KASSÁK-DÍJAS.